

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právních věcech žalobce **D. T. C., I. – E., spol. s r. o.**, zast. JUDr. Kateřinou Šimáčkovou, advokátkou se sídlem v Brně, Mojžíšova 17, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného proti rozsudkům Krajského soudu v Brně ze dne 21. 7. 2006, č. j. 29 Ca 267/2004 - 33, a ze dne 31. 8. 2006, č. j. 29 Ca 218/2004 - 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci k rukám jeho právní zástupkyně JUDr. Kateřiny Šimáčkové do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 5712 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Kasačními stížnostmi podanými v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedených rozsudků Krajského soudu v Brně, kterými byla zrušena jeho rozhodnutí ze dne 13. 8. 2004, č. j. 7544/03/FŘ/130 a č. j. 7545/03/FŘ/130, a věci mu byly vráceny k dalšímu řízení.

Stěžovatel těmito rozhodnutími zamítl žalobcova odvolání podaná proti platebním výměrům na daňové penále na spotřební daň z lihu Finančního úřadu Brno IV. ze dne 6. 10. 2003, č. j. 147947/03/291911/4077 (penále za období od 1. 5. do 31. 5. 1998 ve výši 785 408 Kč související s dodatečným platebním výměrem na spotřební daň z lihu ze dne 20. 12. 2002, č. j. 167731/02/291911/4077 ve výši 662 651 Kč) a č. j. 147948/03/291911/4077 (penále za období od 1. 6. do 30. 6. 1998 ve výši 933 705 Kč související s dodatečným platebním výměrem na spotřební daň z lihu ze dne 20. 12. 2002, č. j. 167735/02/291911/4077 ve výši 792 282 Kč). Důvodem doměření daně a následně penalizace byl nedostatek oprávnění žalobce prodávat v prodejnách D. T. F. bez spotřební daně nápoje s obsahem alkoholu 80% a vyšším. Žalobce nenapadl ve svém podání počet dnů penalizace ani penalizační sazbu, nýbrž fakt, že proti dodatečným platebním výměrům na spornou daň podal žalobu, takže za této situace nemělo být penále předepsáno. Argumentoval, že daňové penále je příslušenstvím daně a toto sleduje její osud. Stěžovatel naopak uvedl, že zákonné podmínky pro sdělení předpisu penále byly zcela naplněny, probíhající soudní řízení nemůže mít vliv na stanovení penále, neboť daňová povinnost byla pravomocně doměřena a penále tedy bylo předepsáno plně v souladu s ust. § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků („daňový řád“).

Krajský soud ke společné žalobě proti oběma rozhodnutím (kdy je ovšem vyloučil k samostatnému řízení) postavené na nedůvodnosti vyměření daňového penále ze sporně doměřené spotřební daně rozhodnutí žalovaného zrušil proto, že jeho předchozími rozsudky (č. j. 29 Ca 314/2003-53 a č. j. 29 Ca 122/2004-34) byla zrušena rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2003, č. j. 1512/03/FŘ/130 a č. j. 1513/03/FŘ zamítající odvolání proti dodatečným platebním výměrům na spotřební daň, z jejíhož včasného neuhrazení vycházely přezkoumávané penalizační platební výměry. Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného byla sice vydána v souladu se zákonem, neboť podmínky pro penalizaci byly splněny, ovšem následně byla zrušena rozhodnutí žalovaného ve věci stanovení daňové povinnosti. Vzhledem k tomu, že penále sleduje podle § 58 daňového řádu osud daně, nemohou penalizační rozhodnutí samostatně obstát v situaci, kdy o dani, od níž jsou odvozena, nebylo pravomocně rozhodnuto.

Stěžovatel proti tomu v kasačních stížnostech opřených o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) shodně namítá, že rozsudky krajského soudu spočívají na nesprávném posouzení právní otázky, a proto jsou nezákonné. Dále je považuje za nepřezkoumatelné z důvodů nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů, popřípadě pro jinou vadu řízení, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Upozorňuje na skutečnost, že žalobce podal jednu žalobu proti rozhodnutím o doměření daně i proti rozhodnutím o vyměření penále, a to v těchto dvou a ještě v dalších případech. Krajský soud, ač bylo v žalobě zdůrazněno, že jde o obdobnou právní i skutkovou problematiku, a současně požádáno o společné projednání, v rozporu s ust. § 39 odst. 2 s. ř. s. věci společně neprojednal, naopak jednotlivé případy vyloučil k samostatnému projednání, což se negativně projeвило na rychlosti řízení a i na nákladech. V prvé řadě proto stěžovatel požádal o spojení řízení o kasačních stížnostech v těchto dvou případech v téže době a ze shodných důvodů. Tomuto návrhu Nejvyšší správní soud vyhověl usnesením ze dne 8. 2. 2007, č. j. 2 Afs 9/2007 - 65.

Věcně pak krajskému soudu stěžovatel vytýká, že postupoval v rozporu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době

vydání napadeného rozhodnutí. Dodatečnými platebními výměry Finančního úřadu Brno IV. ze dne 20. 12. 2002 byly vyměřeny žalobci na základě zjištění daňové kontroly shora uvedené částky na spotřební dani z lihu a lihovin za zdaňovací období květen a červen 1998. Odvolání proti těmto dodatečným platebním výměrům byla zamítnuta Finančním ředitelstvím v Brně dne 11. 9. 2003. Proti těmto odvolacím rozhodnutím podal daňový subjekt dne 18. 9. 2003 žalobu, jež směřovala proti oběma rozhodnutím; soud nicméně rozhodl o vyloučení každého z případů k samostatnému projednání. S ohledem na žalobu rozhodl stěžovatel o posečkání daní od 4. 2. 2003 do 3. 10. 2003. Rozhodnutí na penále byla Finančním úřadem Brno IV. vydána dne 6. 10. 2003, a dobu i výši penále stanovil v souladu se zákonem; soud nepřiznal žalobám podaným proti rozhodnutím o doměření daně odkladný účinek. V odvoláních žalobce proti penalizačním výměrům bylo argumentováno pouze nedůvodným doměřením daně a vztahem mezi daní a penálem.

Krajský soud, dle názoru stěžovatele, v rozporu s ust. § 63 odst. 1, 5 a § 58 daňového řádu dospěl k závěru, že příslušenství daně sleduje její osud. Uvádí, že je sice pravdou, že v době rozhodování krajského soudu již byla pravomocně zrušena rozhodnutí žalovaného o daňové povinnosti, přihlížet k tomu však krajský soud nemohl. Pokud tak učinil, jedná se o jinou vadu jeho řízení, příp. o nesprávné posouzení právní otázky soudem.

Dodává, že soud sice správně aplikoval právní větu obsaženou v § 58 daňového řádu, ovšem nesprávně ji vyložil. Vůbec nevzal v úvahu ust. § 63 odst. 5 daňového řádu, podle něhož dojde-li ke snížení daně, odepíše se z úřední povinnosti také penále. Penále je spojeno s vykonatelností rozhodnutí o vyměření daňové povinnosti (§ 32 odst. 13, § 48 odst. 12 daňového řádu), nikoliv s právní mocí rozhodnutí o dodatečném vyměření daně. K tomu poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. I Afs 96/2004, podle něhož penalizační platební výměr deklaruje povinnost vzniklou ze zákona a neukládá povinnost novou.

Soud také sám konstatoval, že v daném případě byly splněny podmínky pro předpis penále (daň byla pravomocně vyměřena, bylo závazně stanoveno datum její splatnosti, nedošlo k vyslovení odkladného účinku předchozí žaloby a žalobce byl s placením splatné částky v prodlení) a stěžovatel tedy postupoval v souladu se zákonem; současně ale vyslovil, že s ohledem na zrušení rozhodnutí o doměření daně je třeba zrušit i rozhodnutí penalizační, neboť otázka pravomocného vyměření daňové povinnosti žalobce za příslušná období není pravomocně vyřešena. Tím učinil svá rozhodnutí vnitřně rozpornými. Také oproti žalobním návrhům zrušil jen rozhodnutí stěžovatele, aniž zmínil, proč nezrušil rozhodnutí prvostupňová (platební výměry na penále). Stejně tak se soud nikterak nevyjádřil k dalšímu postupu stěžovatele po zrušení jeho rozhodnutí. Proto je třeba považovat rozhodnutí soudu současně za nedostatečně odůvodněná.

Stěžovatel zásadně odmítá argumentaci soudu o závislé povaze rozhodnutí o sdělení penále vůči rozhodnutí o vyměření daně, jíž soud zdůvodňuje své rozhodnutí navzdory ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. Úprava dopadu změny výše daňové povinnosti je zákonem ošetřena a už jen rozhodnutí soudu o zrušení dodatečných platebních výměrů na daň by mělo za následek odepisání penále z úřední povinnosti.

Nakonec krajský soud, dle mínění stěžovatele, nesprávně rozhodl o povinnosti stěžovatele uhradit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 2150 Kč, resp. 3837,80 Kč [vždy vedle soudního poplatku 2.000 Kč náhradu za dva (příprava a převzetí věci, sepis žaloby), resp. za tři úkony právní služby v každé věci (příprava a převzetí věci, sepis žaloby

a doplnění žaloby k výzvě soudu) a paušální platby à 75 Kč, včetně daně z přidané hodnoty (612,80 Kč)]. Rozhodl tak o náhradě nákladů duplicitně a bez ohledu na ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. umožňující pouze přiznání důvodně vynaložených nákladů řízení.

Z těchto důvodů navrhuje stěžovatel zrušení napadených rozsudků krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasačním stížnostem uvedl, že v průběhu celého řízení podával vždy společná podání. Postupem žalovaného i krajského soudu, kteří jak odvolání, tak žaloby projednávali samostatně, žalobci vznikly problémy s dohledáváním, kopírováním a ujasňováním podkladů; proto je názoru, že nárok na náklady řízení v obou případech byl důvodný a souhlasí také s návrhem stěžovatele na spojení věcí ke společnému projednání u Nejvyššího správního soudu. Upozorňuje dále, že stěžovatel věděl o soudním sporu vedeném proti jeho rozhodnutím o doměření daně, přesto vyměřil i penále, což vedlo k jeho nemalým nákladům, které mohly vést až k jeho likvidaci. Celkově postup žalovaného považuje za účelový, neboť výklad sporného právního problému žalovaný pozměnil až v době politické poptávky po likvidaci provozovatelů prodejen typu D. T. F. Žalobce se ztotožňuje se soudem v závěru, že zrušení rozhodnutí o daňové povinnosti musí vést ke zrušení rozhodnutí penalizačních; jiné řešení by odporovalo principům spravedlnosti a právního státu. Penále je příslušenstvím daně sledujícím její osud a byla-li nesprávně vyměřena daň, bylo nesprávně vyměřeno i penále. Proto navrhuje zamítnutí kasačních stížností a přiznání náhrady nákladů řízení.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*), domnívá se totiž, že soud nesprávně vyložil ustanovení daňového řádu upravující možnost vyměření penále, a dále uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*), když rozhodnutí považuje jednak za vnitřně rozporné, jednak za nedostatečně odůvodněné, a nakonec namítá jinou vadu v řízení, kterou spatřuje v rozporu postupu soudu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., přičemž současně tento postup podřazuje i kasačnímu důvodu podle písm. a) cit. ust.

V první řadě se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadených rozsudků; pokud by se jednalo o rozhodnutí nepřezkoumatelná, nebylo by možno vážit důvody ostatní.

Důvodem nepřezkoumatelnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) může být buď nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů.

Nesrozumitelným lze rozumět zejména rozhodnutí postrádající základní zákonné náležitosti, vylučující seznat, v jaké věci a jak bylo rozhodnuto, zkoumající správní rozhodnutí z jiných než žalobních bodů nad rámec zákonného oprávnění, obsahujícím výrok rozporný s odůvodněním, neobsahujícím vůbec právní závěry, nebo rozhodnutí nejednoznačné (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 47/2003 - 13, zveřejněný pod č. 244/2004 Sb. NSS).

Tvrzenou nesrozumitelnost napadených rozsudků Nejvyšší správní soud neshledal. Je sice pravdou, že krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil, ač jeho postup v době vydání odvolacích rozhodnutí shledal zákonným, současně však výslovně uvedl, že tak učinil proto, že přihlédl ke skutečnostem, které nastaly v době mezi vydáním správních rozhodnutí a rozhodováním soudu. V tom není žádná vnitřní rozpornost, neboť krajský soud důvody svých rozhodnutí jasně vyložil a z obsahu kasačních stížností ani nelze soudit, že by jim stěžovatel neporozuměl – to že s nimi nesouhlasí, neznamená, že jsou nejasné.

Nepřezkoumatelným pro nedostatek odůvodnění lze rozumět zejména rozhodnutí založené na nedostatcích důvodů skutkových, přičemž se musí jednat o důvody, o něž soud opírá své rozhodovací úvahy (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ads 58/2003 - 13, zveřejněný pod č. 244/2004 Sb. NSS). Ani této námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Krajský soud v napadených rozsudcích vyjádřil důvody, pro které správní rozhodnutí zrušil. Skutkový stav byl popsán správně a dostatečně a byl i zhodnocen ve vztahu k rozhodným ustanovením zákona. Zrušující výrok však o tento skutkový stav neopřel a výslovně uvedl, z jakých důvodů tak činí. Postrádal-li stěžovatel v rozsudcích závazný právní názor pro svůj další postup, lze mu přisvědčit v tom, že v případě zrušení správního rozhodnutí je právní názor vyjádřený v rozsudku pro správní orgán závazný (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Předpokladem závaznosti je vyjádření právního názoru v rozsudku. Forma vyjádření závazného právního názoru může být různá; v rozsudku může být výslovně uvedeno, co je správní orgán v dalším řízení povinen učinit, jaké skutečnosti a jaká ustanovení zákona je povinen v dalším řízení vzít v úvahu – tak je tomu zpravidla tam, kde řízení zůstalo neúplné, hodnocení skutkového stavu nesprávné, kdy bylo postupováno podle nesprávného právního předpisu, či kdy byl předpis nesprávně vyložen. V některých případech však postačí, je-li právní názor vyjádřen v posouzení případu. Tak tomu bylo i zde. Krajský soud vyložil důvody, pro které rozhodnutí žalovaného zrušil – uvedl, že tak učinil proto, že penalizační rozhodnutí je závislé na rozhodnutí o dani a nemůže samo obstát, bylo-li rozhodnutí o dani zrušeno. Tento názor je jednoznačný a nelze z něho dovodit nic jiného, než že je třeba vyčkat do doby nového rozhodnutí o odvoláních proti dodatečným platebním výměrům na daň. I když krajský soud toto výslovně v rozsudcích neuvedl, pro postup stěžovatele nebylo třeba v takovém případě instruktivnějšího vyjádření a nejde o takovou vadu, která by činila rozhodnutí do té míry neodůvodněnými, že by bylo nezbytné je zrušit.

Další námitkou je, že krajský soud pochybil, když vycházel ze skutečností, které neexistovaly v době rozhodování žalovaného. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Toto pravidlo však není bezvýjimečné. Může-li totiž soud v řízení dokazovat (§ 77 s. ř. s.), pak ve svém rozhodnutí vychází z původních i nových zjištění. Důkazem v řízení o přezkumu penalizačních rozhodnutí jistě je platební výměr, od něhož je penále odvozeno. Dokazovat přitom není třeba skutečností, které jsou soudu známy z jeho činnosti (§ 121 o. s. ř., § 64 s. ř. s.). Pokud soud v řízeních, jehož předmětem byla zákonnost rozhodnutí na penále, zjistil (a v daném případě o tom není pochyb), že rozhodnutí žalovaného o odvoláních proti dodatečně platebním výměrům na daň byla pravomocně zrušena, mohl z toho vycházet.

Podstatné pak pro posouzení věci zůstává jen to, zda závěry, které z této skutečnosti krajský soud dovodil, byly správné či nikoliv.

Stěžovateli lze přisvědčit v poukazech na rozhodnou právní úpravu. Není pochyb o době splatnosti spotřební daně z lihu, stejně tak jako o tom, že dnem následujícím

po splatnosti se dlužník dostal do prodlení, které s sebou nese zákonnou povinnost úhrady penále (§ 63 odst. 1, 2 daňového řádu). Dodatečný daňový platební výměr je vykonatelný bez ohledu na právní moc (§ 32 odst. 13 téhož zákona). Rozhodnutí je vykonatelné, jestliže proti němu nelze podat řádný opravný prostředek a nebo jestliže jeho podání nemá odkladný účinek a uplynula-li zároveň lhůta plnění. Podle § 48 odst. 12 daňového řádu odvolání nemá odkladný účinek, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Na existenci a vykonatelnost dodatečných platebních výměrů v daném případě skutečně nemělo vliv zrušení odvolacích rozhodnutí soudem, neboť krajský soud zrušil pouze rozhodnutí stěžovatele. To však ještě samo o sobě neznamená, že platební výměry o sdělení penále a stanovení náhradní lhůty samostatně obstojí a že je nelze zrušit.

Předpis penále sdělí správce daně daňovému dlužníkovi podle § 63 odst. 4 daňového řádu platebním výměrem. Proti platebnímu výměru se daňový dlužník může odvolat do třiceti dnů od jeho doručení. Odvolací důvody nejsou nijak omezeny, byť logicky nelze samostatně namítat v tomto řízení, že nebyl důvod k dodatečnému doměření daně platebními výměry, neboť ty jsou samostatně napadnutelné. Jistě však lze namítat, že penále nevzniklo vůbec nebo v jiné výši. V daném případě také žalobce napadl penalizační platební výměry proto, že se domníval, že penále nevzniklo, neboť daň byla doměřena nezákonně. Stejně tak zdůvodnil i své žaloby. To je logické za situace, kdy nelze nic namítat proti správnosti výpočtu, ovšem kdy daňový subjekt popírá správnost doměření daně, od níž je penále odvozeno.

Podle § 58 daňového řádu je penále příslušenstvím daně, sledujícím osud daně. Právě z tohoto ustanovení vycházel krajský soud, když zrušil rozhodnutí žalovaného o penalizaci z důvodů, že byla pravomocně zrušena jeho rozhodnutí o daňové povinnosti. Je pravdou, že podle § 63 odst. 5 daňového řádu, byla-li rozhodnutím o odvolání proti stanovení daně nebo jiným rozhodnutím o daňové povinnosti předepsaná daň zcela nebo zčásti odepsána, odepíše se z úřední povinnosti také penále, které z odepsané daně bylo předepsáno, pokud v rozhodnutí není stanoveno jinak. Bylo by tak možno říci, že poté, kdy bude pravomocně ukončeno řízení o doměření daně, pak v závislosti na výsledku bude případně odepsáno i penále, pokud se zjistí, že dlužník vůbec nebyl v prodlení s placením daně, anebo že dlužná daň, a tím i penále, bylo nižší. Znamenalo by to ovšem, že po určitou dobu zde budou existovat pravomocná a vykonatelná rozhodnutí, která nemají oporu v pravomocně stanovené daňové povinnosti. To samo o sobě lze považovat za důvod pro jejich zrušení.

Ze stěžovatelem citovaného rozhodnutí rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 96/2004 - 62 (zveřejněno: Sb. NSS 674/2005) nevyplývá opak, stejně tak ani z rozhodnutí ze dne 16. 8. 2006, č. j. 1 Afs 78/2005 - 29, řešícího problematiku předpisu penále daňového dlužníka v konkursu. Naopak Nejvyšší správní soud již v obdobné věci (rozsudek ze dne 8. 2. 2006, č. j. 1 Afs 16/2005 - 63) rozhodl, že: „*Právní moc rozhodnutí o existenci daňového nedoplatku je rozhodná z hlediska splnění podmínek pro uplatnění penále stanovených v § 63 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků; není-li dodatečný platební výměr v právní moci, nelze ani předepsat k úhradě penále (srov. § 58 citovaného zákona).*“

Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku dále porovnal institut právní moci správního rozhodnutí s institutem vykonatelnosti a uzavřel, že z předběžné vykonatelnosti dodatečného platebního výměru na daň nelze odvodit účinky pro vznik povinnosti platit penále. O tom, zda zákonná daňová povinnost daňového subjektu byla vyšší, než byla dříve

správcem daně vyměřena, je závazně a s konečnou platností rozhodnuto až tehdy, kdy rozhodnutí nabude právní moci. Teprve dnem právní moci dodatečného platebního výměru je tak zároveň s konečnou platností rozhodnuto i o tom, že daňový dlužník je v prodlení se zaplacením daňového nedoplatku. Právní moc rozhodnutí o existenci daňového nedoplatku je proto rozhodná z hlediska splnění zákonem stanovených podmínek pro uplatnění penále a není-li dodatečný platební výměr v právní moci, nelze ani předepsat k úhradě penále.

Nejvyšší správní soud v tomto případě neshledal důvodu se od zmíněného názoru odchýlit a shodně, stejně tak jako i krajský soud, dospěl k závěru, že neexistence právní moci rozhodnutí o stanovení daňové povinnosti brání tomu předepsat k úhradě penále.

Kasační stížnost byla proto shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 věty poslední zamítl.

Brojí-li stěžovatel proti výši náhrady nákladů řízení, je třeba poukázat na skutečnost, že kasační stížnost není přípustná proti výroku o náhradě nákladů řízení (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Z toho lze dovodit, že nemůže být úspěšná kasační stížnost, již by byl důvodně napadán jen výrok o náhradě nákladů řízení. Znamená to vyloučení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zrušujícího pouze výrok rozsudku krajského soudu o náhradě nákladů řízení. Zákon zaměřil kasační přezkum jen na stěžejní rozhodovací problémy, a pokud z něho vyloučil otázku náhrady nákladů řízení, nelze připustit možnost obcházení této výluky podáním nedůvodné stížnosti ve věci samé, současně napadající i výrok o nákladech řízení. Jistě je jiná situace tam, kde kasační stížnost ve věci samé je úspěšná; v tom případě je zrušen celý rozsudek, a pak ze zákona v dalším řízení krajský soud rozhoduje znovu i o náhradě nákladů řízení. Jakkoli lze stěžovateli přisvědčit v tom, že v daném případě krajský soud nevhodně vyloučil věci k samostatnému projednání, je třeba vycházet rovněž z toho, že předmětem řízení ve správním soudnictví je správní rozhodnutí napadené žalobou a otázka spojení či vyloučení věci (jednotlivých rozhodnutí) je věcí úvahy soudu, následně se ovšem i promítající do výše nákladů řízení. I při respektování práva soudu vyloučit věci k samostatnému projednání lze mít o správnosti výše přiznaných nákladů určitou pochybnost (duplicitní přiznání náhrady nákladů za žalobu podanou společně, doplnění žaloby k výzvě soudu - tedy odstranění vad původního podání); není zde však, jak výše vyloženo, možná náprava zrušením výroků o náhradě nákladů řízení napadených rozsudků.

Stěžovatel v této věci neměl úspěch, podle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady ovšem vznikly úspěšnému žalobci podáním vyjádření právní zástupkyní ke dvěma kasačním stížnostem, a to před tím, než byla řízení spojena. Tyto náklady činí 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 4.800 Kč. Protože zmocněná advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb. (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč. Právní zástupkyni se tedy přiznává odměna v celkové výši 5.712 Kč. K zaplacení náhrady nákladů řízení byla žalobci stanovena přiměřená lhůta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu